

Utdrag ur recensioner

KOMPOSITIONER

SKIVOR

KONSERTER

Soloprogram

Program med Duo Franzén

Program med Trio Concordia

Övriga program

Om olika kompositioner:

Olov Franzéns *Lingue d'Ottoni* utforskar brassets språk, idérikt och känsligt. Spridda klanger runt tydligt centrum, humoristiskt småprat mot starka ackord, mjuka rytmer mot solostämmor, dovt och ljust i raffinerad kontrapunkt, stämmor som lyfter ur moln av tremolo. Camilla Dal, Gefle Dagblad, 14/9 2012.

--Olov Franzéns *Lamento di Terra* (Jordens klagosång) för symfoniorkester. Att i toner uttrycka veklagan över förgången och för den delen pågående vanskötsel av människans hemplanet och förhoppningar om en bättre framtid kräver både kunnighet och fantasi. Olov Franzén besitter dessa i rikt mått. Framför allt de mörka klangfärger han lockade ur stråkar, blåsare och slagverk var oerhört spännande. De kontrasterande ljusa klangerna hade ett nästan överjordiskt skimmer. Så pendlade musiken, i skiftande nyanser, taktarter och tempi mellan mörker och ljus för att till sist sluta i ett (lysande) kort frågetecken. Detta var ett enastående musikaliskt debattinlägg i en ödesdiger aktuell fråga. Anders Bragsjö, Uppsala Nya Tidning, 24/11 2007.

Stundtals är det (**Cinque Bagattelli**) ett lekfullt stycke, stundtals mycket dramatiskt. Spännvidden är stor, vilket gör verket spännande att ta del av. Speciellt den fjärde bagatellens optimism och den femtes *molto tranquillo* var extra sköna att få njuta av. Bo Asp, Bergslagsbladet, 22/10 2007.

Olov Franzéns musik till de fina lyriska texterna (i **In Fondo**) understryker i sin moderna dräkt deras nyanser till Ingeborg Axners spröda höga sopran. Tonspråket är modernt och anpassar sig rakt igenom till innehållet, alltifrån den inledande beskrivningen av dagens höga och skråniga tonläge till den avslutande satsens mer förhoppningsfulla livssyn. Gunnar Lindgren, Norrbottenskuriren, 10/7 2004.

Sist före paus ett uruppförande: Olov Franzéns verk till Uppsala Kammarorkester, **Organic Music No 4** för stråksextett. Verket, i två satser, uttrycker målande, ibland nästan otäckt påtagligt, ibland åter mer antydande, kampen mellan livets ljusa och mörka sidor. --- allt skapar en icke fixerad ut- och insiktspunkt för varje lyssnare. Omskakande musik, excellent framförd. Anders Bragsjö, Uppsala Nya Tidning, 8/2 2003.

Så fyndigt att kalla verket *Realiteter!* (**Four Realities**) Under den varma poetiska tonen ligger ju Ekelöfs nyktert framåtskådande klarsyn och nakna existensiella frågor. Franzén tycks ha tagit fasta på hans surrealistiska föreställningsvärld i sin musik till *Gymnosofisten*, *Till de folkhemske*, *Marsch* och *En verklighet (drömd)*.

Han staplar den ena bilden på den andra och blandar de stora våldsamma klangerna med de små

intima ljuden. Intrycken är nästan genomgående smärtsamma, aldrig vilsamma knappast ens njutbara. Med tanke på de samhällsbilder som Ekelöf pekade fram emot är de just – realistiska! Birgit Ahlberg-Hyse, Västmanlands Läns Tidning, 18/1 2000.

Långt starkare reagerade jag dock för kvällens uruppförande, Olov Franzéns **Autumn Duo**, i tonsättarens närvaro. Den teknik han använder är den Henry James tar i bruk i Skruvens vridning, alltså att succesivt pressa upp spänningen, sätta ett ständigt återkommande material under allt större tryck. - - - det mörka stycket väckte långt djupare personliga associationer om vånda och svartsyn än Petterssons ändå så mycket mera anspända musik. - - - Men Franzén har presenterat ett av sina mästerverk, tror jag. Rolf Haglund, Borås Tidning, 12/3 1999.

När Olov Franzén spelade sin musik till Tranströmers poesi var den som en skön chock. Det lät som en stilla färd på djupt vatten, ett helt nytt personligt tonspråk, som nätverk av skiraste silke. (**The Unseen Present**). Holger Wigertz, Katrineholmskuriren, 16/8 1996.

Svenske tonsättaren Olov Franzén inledde programmet med sitt **Intenso** för stråkorkester, från 1984. Ett spänningsladdat verk, där Franzén effektivt skapar dramatik bland stråkarna genom kontraster, såväl i tempo som i styrka. Snäll musik, men härlig. Stilla klingade violinens stråkon ut. Vila. Sune Johannesson, Kristianstadbladet, 30/10 1995.

- - - en rik skala av nyanser; många effektfulla aspekter på cellons klangliga möjligheter och en strikt sammanhängande formgivning, som gjorde varje stycke till en sluten enhet. (**The Unseen Present**). Werner Wolf Glaser, Västmanlands Läns Tidning, 26/9 1994.

I torsdags i Härnösand uruppförde ensemblen Olov Franzéns "**In memoriam 1791, sopra Requiem di W A Mozart**". Stycket inleddes med ett något dissonant tema i flöjter och fagotter för att byggas upp till ett spännande forte som sedan utvecklades. Ett i sanning spännande stycke musik där requiemets grundtoner och själ kanske kan förnimmas. Styckets slutton i basklarinetten andades frid efter slutfört sorgearbete. Hans Lingblom, Östersundsposten 21/10 1991.

Och enligt min upplevelse har Olov Franzén lyckats gestalta detta musikaliskt på ett sätt som gör "**The vacuum state**" till en stor nutida musikalisk händelse, som – på ett betydligt fottigare personligt plan – också måste innebära ett stort och definitivt genombrott för en komponist som i kraft av detta verk inte kan betecknas som annat än stor.

"The vacuum state" äger en samtidig förtätad energi och klarhet av en dignitet som hör till det mycket sällsynta, inom – som man kan vänta med en sådan filosofisk utgångspunkt – en enkel storslagen storformell ram av tillväxt och utdöenden, ett myller av tonande partiklar med en inre laddning som hela tiden finns där som en mätnad av förtätade impulser liksom under det uttalat - "manifesterat" - klingande. Runar Mangs, Dagens Nyheter, 8/2 1987.

Frånsett frågan om **The vacuum state** är absolut musik i Franzéns mening eller inte upplevde jag verket som mycket intressant, faktiskt ett av de bästa nyare orkesterstycken jag hört. Det hade en musikalisk rikedom och täthet och var avbalanserat på ett fint sätt, vilket gjorde att man aldrig tappade intresset. Lars Hedblad, Svenska Dagbladet, 8/2 1987.

Det i särklass starkaste intrycket gjorde dock de fem satserna ur Olov Franzéns "**Här**", tack vare Lars Lundkvists gripande texter om mänskligt lidande och det fängslande, nutida tonspråket, med märkliga harpklinger. Fride Jansson, Södermanlands Nyheter, 18/2 1985.

Samt att den fine tonsättaren Olov Franzén, som lämnade Stockholm för att bli pedagog och

frilanscellist i Härnösand, fortfarande skriver angelägen musik. Hans "**Preludium för altflöt och cello**" är ett lågmält pepetuum mobile i motrörelse, en meditation med stark suggestion och skönhet. Leif Aare, Dagens Nyheter, 9/5 1984.

Just när man började tycka att hon och harpan därmed uttömt sina möjligheter, visade hon och Gertrud Schneider sina instruments spännvidd i sångcykeln "**Här**" av den 38-åriga Olov Franzén till texter av Lars Lundkvist. Där lockade Gertrud Schneider ett nästan flygelartat djup ur harpan, och i en sång en fantasieggande klirrande metallklang, ett lika brett register som Margareta Jonths sångstämma. I tal och sång deklamerades texten på ett sätt som tog fram både språkmelodi och uttryck. Orädd och övertygande fångade Margareta Jonth tillsammans med sin harpist under hela 25 minuter beundransvärt ens intresse för detta uruppförande. Kerstin Linder, Svenska Dagbladet, 29/4 1984.

Och avslutningsvis blev Olov Franzéns "**Fiesta**" något helt annat än den okomplicerat larmande tillställning jag vagt förväntat mig. Visst fanns där en del larm till en början, men detta larm formades till en subtil lek med rytmer, klangfärger och klangmassor. Det raffinerat stillsamma klangfärgsspelet i fortsättningen var av en rik och hyperkänslig precision som saknade varje motsvarighet på den här konserten – det var vid Gud inte fråga om en vanlig enkel brakskiva! Runar Mangs, Dagens Nyheter, 7/2 1983.

Olov Franzén låter i "**Fiesta**" tre avsnitt bilda en berättelse, som om man så vill, handlar om svenskars omöjliga sätt att ha roligt: en snabb berusning, därpå en krasch och en långsam tillnyktring. Verket tillhör hans mest publikvänliga och övertygande. Carl-Gunnar Åhlén, Svenska Dagbladet, 7/2 1983.

Av de nya verken är Lars Hallnäs "När kungen kommer..." och Olov Franzéns "**Fiesta**" de som tydligt väddar till lyssnarens fantasi och associationer. - - - Båda styckena har en tilltalande enkelhet och tillgänglighet, särskilt Franzén träffar ett tonfall i kompositionens struktur: den mynnar i ett bortdöende uttåg. Sören Engblom, Expressen, 10/2 1983.

I Skinnskatteberg premiärhörde Olov Franzéns "**Tjuolta**" för band och röst. Franzén har med musik besvurit fram ett antal samiska namn på berg, floder, stjärnor och annat, och det har blivit ett mycket naturlyriskt och finstämt stycke. Man kan också spåra influenser från exempelvis Johnson, just genom det drag av mystik som håller samman uttrycket i verket. Zagorka Zivkovic, Dagens Nyheter, 9/6 1982.

Musik värd att älska. - - - det minimalistiskt anstrukna stycket "**di nuovo**", "kontrapunktik på längden" enligt tonsättaren, en lek med förvandlingsupplevelsen inför ett motiv som går runt och runt. - - - ett helt övertygande uruppförande av det märkliga stycket **Makri** för fyrhändigt piano. Återigen en lätt klassicerande öppning, stegring mot tomt ekande jazzparafraser och slutligen en rörlig stillhet, strukturerad med en djärvhet som paradoxalt nog förde Rachmaninov i tankarna, som skapade känslan av att lyfta sten efter sten och oväntat se ett myllrande myrliv mitt i stillheten. Slutligen bjöd Olov Franzén på ett mästertligt stycke **Gryningsmusik**, inte för att skildra en morgon som gryr utan mera att hälsa en ny tid vi redan gått in i, som blir vad vi gör den till. - - - att musiken kan vara en livgivande kraft i sammanhanget gav kvällen rika bevis på, inte minst det kvartstonsfyllda avslutande cellostycket som plötsligt fick en magiskt manande pizzicatoklang, helt enkelt genom att gem applicerades på strängarna, oansenligt som effekt men öppnande upplevelsen till oanande djup. Den synnerligen sympatiska Franzén gör en musik som känns värd att älska. Rolf Haglund, Borås Tidning, 27/5 1982.

Bengt V Wall har inspirerat härnösandskompositören Olov Franzén till klar och vacker musik. (Av insikt besinning). Franzéns musik är nu på väg mot en styrka som kommer att föra långt över tid och rum. Detta är ett genombrott för honom som musikdramatiker. - - - Störst var dock musikupplevelsen. Olov Franzén, själv i cellostämman, har skapat en musik, som trots stor komplexitet framstår enkel och självklar. Torgny Åström, Nya Norrland, 11/5 1982.

På lördagsaftonen var det urpremiär på Härnösands teater för "Av insikt besinning", ett koreografiskt spel med musik av härnösandstonsättaren Olov Franzén, text av Bengt V. Wall och koreografi av Ingrid Malmgren. Verket fick verkligen starkt gensvar hos den stora premiärpubliken. Dess budskap i skönt framställt poetisk form berättar om hur människan kommer på vilsna vägar som kan leda mot undergång. Hon kan dock komma till insikt om sin situation när hon börjar inse skapelsens storhet och vänder om från sin farliga vandring. - - - denna dikt i sång, musik, recitation och koreografi som på ett så skönt och enkelt sätt uttrycker vad skaparna av verket vill säga. - - - De olika elementen har vävts samman till en helhet som verkligen stannar kvar i minnet och sinnet. Ole, Västermorlands Allehanda, 10/5 1982.

Leif Segerstam dirigerade på onsdagen "Saiva" för första gången med filharmonin och det märkliga inträffade att vad som förr kanske tycktes vara blodlös epigonism i Segerstams händer tog formen av storslagen symfonisk dikt av impressionistisk natur. Det mäktiga tamtamslaget kändes inte som en teatralisk sluteffekt utan förlösande. Carl-Gunnar Åhlén, Svenska Dagbladet, 4/2 1982.

*Blåsarkvintetten hade också fått det hedervärda uppdraget att uruppföra Olov Franzéns **H-musik**. Utan att förfalla till schabloner eller ytlighet torde Franzén ha möjlighet att nå en bred publik med sitt opretentiösa, välstrukturerade tonspråk. Inledningens eftertänksamma tonföljder avlöses av en spirituell konversation mellan instrumenten – ett 70-talsdivertimento av bästa slag. Reidar Sunnerstam, Norrköpings Tidning–Östgötademokraten, 24/3 1980.*

*I det andra nya verket, Olov Franzéns "**H-musik**" för blåskvintett, utvecklas efter den distinkt markerade inledningen en medryckande musikantisk frihet; ett originellt verk just genom denna kombination. Hans Wolf, Dagens Nyheter, 24/3 1980.*

*Programmet upptog i övrigt en talangfullt skriven komposition av den unge Olov Franzén, som inspirerats av den norrländska naturen till ett verk med titeln **Saiva**. Det är inte avsett som någon naturskildring men som en apoteos till naturen, som ger oss rika möjligheter till rikt utbyte. Hans orkestersats var fint utformad med sans och betydande artistiska värden. Carl Tillius, Göteborgsposten, 19/3 1978.*

*Till de intressantare inslagen hörde Olov Franzéns "**Extension**" för cello till elektronisk bearbetning och band. Till en början kontrasteras en sångbar cellostämman, för dagen spelad av tonsättaren själv, mot ett dovt och aggressivt bandljud. Så småningom inträffar identitetsföskjutningar mellan ljudkällorna och det finns hela tiden en spänning mellan dem. Hans Wolf, Dagens Nyheter, 27/11 1977.*

*Franzéns "**Beyond**" handlar om gränsöverskridande eller aningar därom. Men alldeles bortsett från det kan man konstatera att det är ett synnerligen levande stycke musik med välbalanserade rörelser och klangkonfrontationer, också ett verk lockande att presentera i pedagogiskt syfte – varför inte på skolkonserter? Här finns brummande bastuba, gäckande flöjter och alla andra blåsinstrumenten att följa. Birgitta Huldt, Svenska Dagbladet, 22/11 1976.*

*Redovisning av några starkt subjektiva intryck: Olov Franzéns **Liten avhandling om att se och bli***

sedd, underbart levande och lättillgänglig musik, måste göras om inför större publik. M.S., Norrköpings Tidning, 8/4 1975.

*Mest intressant var Olov Franzéns **Mötet**, lyrisk scen efter ett kapitel ur "Den första kretsen" av Solsjenitsyn. - - - Musiken till dessa funderingar var bra. Kompositören hade på ett mycket konstruktivt sätt utnyttjat alla modernismens möjligheter att befästa en hotande och ödslig stämning, och som förstärkning fanns sköna, direkt vackra partier. Monica Sköld, Norrköpings Tidning, 24/8 1974.*

*En stor blåsorkester under dirigenten Per Ohlsson presenterade Olov Franzéns "**Beyond**", och det var en mycket glädjande överraskning. Det finns otaliga blåsorkestrar i Sverige, men föga av originalmusik har komponerats för dem. Man kan bara råda ledarna för dessa ensembler att fort vända sig till Olov Franzén med beställningar. Trots att hans huvudinstrument är cello, har Franzén med detta stycke visat hur differentierat, ja till och med eteriskt, klangen i en stor blåsorkester kan låta. Marcus Boldeman, Dagens Nyheter, 2/2 1974.*

*Et meget sympatisk inntrykk gjorde Olov Franzéns "**Ode till Sjaunja**", som med sin kombinasjon av prosatekst og korsang er et velturnert og etsende angrep på Sveriges miljøe-ødeleggende kraftutbygging. Verket spinner seg ut fra noen enkle tematisk-rytmiske celler, og bygger seg gradvis opp til et fascinerende og sterkt differensiert stemmevev, med spesielt fin kontrastvirkning mellom grupper med individualisert musikalsk stof. Jarle Soerå, Arbeidarbladet, 24/3 1973.*

*Olv Franzén visar med ett **Karaktärsstycke** för sex celli återigen att han är en originell begåvning som har ett fantasifullt, ofta lekfullt, förhållande till sin musik. Det var ett spänstigt stycke som pendlade mellan en behärskad – mera road än verklig – aggressivitet och drömska, romantiska inpass. Många lager spelsätt låg ovanpå varandra. Han är som en romantiker som med friskt och pojaktigt humör går på äventyr och som på färden kan komma att hitta gamla musikaliska minnesalbum som han med ett lätt overseende bläddrar i. Ulla-Britt Edberg, Svenska Dagbladet, 3/3 1972.*

*Dessutom ett orkesterverk (**Svit för liten orkester**) av en ung och tydligen mycket lovande tonsättare i orkesterns egna led (Olov Franzén). Det är mycket vanskligt att efter ett enda åhörande kunna ge något adekvat omdöme om en komposition, men att den unge tonsättaren har en mycket rik musikalisk fantasi och en förmåga att klä den i orkesterdräkt visade han klart i detta förstlingsverk. Elwing Björklund, Bäragsbladet, 17/10 1966.*

*Vi fick lyssna till ett par satser av den 20-årige Köpingskomponisten. (**Svit för liten orkester**). Vad man väntade uteblev inte – en musik av nutida stil, kärv ibland, klangmeditativ stundom men i allmänhet en väl sammanhållen enhet av motsatser och med partier av melodisk charm, där små fraser bollades mellan olika instrument. Alltsammans väl värt de applåder och blommor, som komponisten fick mottaga från estraden. J.E., Västmanlands Läns Tidning, 17/10 1966. 17-årige Olov Franzéns **Blåskvintett** röjde en icke föraktlig känsla för instrumentering och stor uppfinningsrikedom. Henry Frid, Kvällsposten, 4/7 1963.*

*Efter pausen framfördes de båda unga tonsättarnas kompositioner. (**Blåskvintett**). Olov Franzéns begåvning är uppenbar och hans sinne för stämföring är redan ganska utvecklad. Hans Söderberg, Skånska Dagbladet, 4/7 1963.*

Skivrecensioner:

Om Duo Gelland, violin Duos vol. 3, nosag CD 152

Avslutande **Autumn Duo** är ett riktigt bra stycke av Olov Franzén. Modernistisk mekanik men ett dissonant vemod som berör. Mårten Josjö, Nutida Musik nr 4/2007.

*Last but certainly not least Olov Franzén's three movement **Autumn Duo** concludes this programme, an immensely dense and intense piece, overcharged with emotion. It presents musicians and audience alike with a highly hierarchical vision of structure and rapidly shifting foreground and background materials. It is clearly articulated in three movements, crafted in such a way that during the course of time the material constantly builds up momentum and intensity as the music and character becomes more and more animated and agitated, even harsh at times. Autumn Duo has nevertheless an overall poignant quality, and the Gellands perfect partnership brings it to life exceptionally.* Evis Sammoutis, Musical Pointers, februari 2008

Om Beyond, SLACD 003:

Han är en lågmäld kompositör, Franzén, som använder små gester men stora upplevelser; lyssna till exempel till **It's getting sunny** för brassband. På en terapeutisk nivå vänder han musiken till lyssnarens behov av tystnad. Då måste man skärpa öronen lite extra. Mikael Strömberg, M – Magasinet för klassisk musik, nr 1, 1994.

Skaffa skivan; den är ett monument över ung svensk måttlöshet och idealism i en värld på väg att kvävas i likgiltighet. - - - Styckena är av vitt skild karaktär och bemanning men gemensamt är en strävan till gränsöverskridande. - - - Musiken är subjektiv och direkt, d v s ibland en smula råhuggen och kantig, ofta en smula patetisk och smärtsam, för att desto mera ge eftertryck åt stunderna av hänryckning. I själva verket hör jag en stor likhet med den ursprungliga strävan hos De sex i Frankrike att bekämpa slentrianen i alla dess former. Rolf Haglund, Borås Tidning 13/5 1992.

Titelstycket "**Beyond**" handlar om gränsöverskridande - - -. För mig är det mer musik som har nuskänsla, ett laddat stycke verklighet, spännande och vackert beskriven. - - - "**Relaxation**" har inneboende motsatser och förenar dessa på ett suveränt sätt. Rolig och rytmisk musik. - - - "**It's getting sunny (Det solnar)**" för Solna brassband - - - är skivans clou. Ett dynamiskt stycke som för tankarna till kyrkoorglar. Här finns också en puls som har svag jazzanknytning. - - - Sammantaget en livgivande skiva med svensk nutidsmusik som förtjänar att bli avlyssnad av fler än ett fåtal. POÅ, Smålandsposten, 8/2 1992.

Titelmelodin "**Beyond**" för symfonisk blåsorkester, spelad av blåsare från Sveriges Radios Symfoniorkester, ger en provkarta på ett gränsöverskridande vad gäller både klanger och rytmik. Den atonala spänningen hålls vid liv mellan lyriska motiv och kaotiska utfall i blåsargrupper. Ett verk som i sin Schönbergiska atonalitet är härligt att lyssna till. - - - CD:ns pärla är "**Det solnar**" skrivet för Solna Brass. Musik som sätter stora prov på musikalitet och känsla i orkestern. Brassbandets speciella klang utnyttjar Franzén då han låter intensiva soloeruptioner med jämna mellanrum utgöra klimax på den dissonanta och clusterfyllda tonmassa som dominerar detta stycke. För den som gillar nutida klanger i olika tappningar vill jag råda att skaffa denna inspelning. Berndt Petersson, Musikant nr1, Feb. 1992.

Om Gryningsmusik (Dawn Music), PSCD 45:

Den verkliga överraskningen är för mig Olov Franzéns **Gryningsmusik** – musik för en ny, bättre och godare tidsålder. Ett Canto inleder i drömligt tillstånd och skön, sekvensartad harmonik. Strängar preparerade med gem ger pizzicato på låga strängar en klockartad, sakral prägel. Förändring av övertonerna gör att lyssnaren i den höga melodin inte känner igen sig – inte vet var

man befinner sig – en märklig upplevelse i ett verk med personlig stil. Christer Paulsson, Mixturen nr1, 1991.

Om Caleb, en molnens broder, CAP 3020:

Verket är för kammarensemble, tape och inläst text. En ren och formfast enkel musik. Direkt och allmängiltig. Kanske är det också så att denna musik signalerar en ny tid, en åttiotalets musik. En musik som efter sjuttioalets fruktlösa pluralism verkligen fungerar. Den är inte ful, inte vacker, men just användbar. - - - Franzén har sedan ett par år varit en av våra mest intressanta tonsättare. Med 'Caleb' angår han oss alla. Per Lundquvist, Hifi & musik 1, 1981.

Recensioner av konserter

Om olika soloprogram:

Dikterna Franzén valt framför han rakt och enkelt, utan yvigheter och deklamerande. Små nyanser i rösten räcker för att ge orden liv. - - - Olov Franzéns sätt att hantera sitt instrument är mästertligt. Han får cellon att tala, väcker dess egen röst. Från sprödaste sprött och sökande till kaxig livslust. Marie Sundberg, Ljusnan, 28/2 2001.

Med djup harmonisk stämning och med inlevelse skapade han en stämning som nästan fick tiden att stanna till. Cellons nyanser, med inslag av vemod, gav en helhetsbild av hur världen ser ut i ljus och i mörker. Mikael Rasmussen, SméJournalen, (Eskilstuna), april 2000.

Olov Franzén är en ovanlig musiker. Hans instrument ligger den mänskliga rösten närmast av stråkinstrumenten och han talar själv lika välformulerat som den musik han spelar. Ragnhild Oxhagen, Ölandsbladet, 9/12 1999.

*Olov Franzén visade sig vara en framstående cellist som under en dryg timme hanterade sitt instrument utan varje form av ackompanjemang på ett utomordentligt vis. - - - Den musikaliska blandningen var djärv med en av Bachs sex sviter för solovioloncell som tyngdpunkt omgiven av Olov Franzéns egen komposition **Organic Music no 2, "The uncreated light"**, det oskapade ljuset. - - - Skärande dissonanser med klanger som talar direkt till känslan. Inte lättillgängligt men spännande och mycket passande till aftonens tema (om ljus). - - - så avslutades sviten (Bach, nr 6, D-dur) med den oerhört snabba gigan (Gigue) där Olov Franzén tydligt demonstrerade vilken skicklig cellist han är när han på en eller flera strängar förmedlade de läckra flöjtinspirerade tonkaskaderna. Rolf Johansson, Falköpings Tidning, 5/8 1997.*

Många har satt musik till Tranströmers dikter. En av de finaste uttolkarna heter Olov Franzén, och honom hade publiken i Österåkers kyrka på onsdagskvällen förmånen att få höra. - - - När Olov Franzén spelade sin musik till Tranströmers poesi var den som en skön chock. Det lät som en stilla färd på djupt vatten, ett helt nytt personligt tonspråk, som nätverk av skiraste silke. Holger Wigertz, Katrineholmskuriren, 16/8 1996.

Med mycket fina formuleringar i sina kommentarer, och ett engagerat sätt att gestalta sitt program framträdde cellisten, tonsättaren och recitatören Olov Franzén i lördags i Badelunda kyrka. Werner Wolf Glaser, Västmanlands Läns Tidning, 26/9 1994.

Det finns många framstående cellister i Sverige, Olov Franzén är en av dem. - - - Andra cellister kan glänsa med virtuositet och insmickrande ton. Olov Franzén intresserade sig för annat, lyssnade

inåt, ville förmedla ett budskap utan åthävor och grannlåt. - - - speciellt intensiv var han i uppläsningen av de fem Tranströmerdikterna i sitt eget stycke **The Unseen Present**. Frida Jansson, Södermanlands Nyheter, 1/8 1994.

Programmet var välbalanserat och som en underbar kontrast till Dallapiccolas intensitet föredrog Franzén den glädjefyllda, rytmiskt oemotståndliga G-dur-sviten för solovioloncell (Bach) - - - Men höjdpunkten inträffade nog i Franzéns deklamationskonst med några av Tomas Tranströmers dikter, som Franzén hade tonsatt. - - - Jag vill då påstå, att det kändes som Franzén kunde upphäva tyngdlagen där han satt i koret, en asketisk solitär, som tycktes personifiera Ödmjukheten själv. Roland Dahlblom, Gefle Dagblad, 1/7 1994.

Trots att Olov Franzén framträdde ensam med sin violoncell i Kristinehamns stora kyrka i lördags var konserten mäktig och dramatisk, och uttryckte en mängd olika känslor och sinnesintryck, men lämnade också mycket kvar till åhörarnas fantasi. Marie Angle, Kristinehamnsposten, 22/3 1993.

Avspänt och fantasifullt presenterade Franzén sin konsert - - - vi fick bevis på hans känsla för den nutida musiken, sammanvävt med traditionen, från medeltid och framåt. Konserten blev en förtätad och koncentrerad upplevelse. Lars H Jonsson, Östgötakorrespondenten, 29/3 1993.

Alla dessa känslor och reaktioner fanns med i denna tonsättning (Peter Sculthorpes Requiem), som Olov Franzén tolkade på ett mästerligt sätt. Hans närmande till aftonens olika verk vittnade om en högt ställd sensibilitet och ett suveränt handlag med cello. Åke Hanaeus, Sundsvalls Tidning, 7/10 1985.

Om program med Duo Franzén:

Duo Franzén sticker ut. Bland de ensembler av olika omfattning som sommartid söker sin publik under turnéer landet runt sticker en av de minsta, Duo Franzén, fördelaktigt ut med sitt personliga tilltal och sin originalitet. - - - ett program, vars tyngpunkt var deras eget gemensamma verk **In Fondo**, med text av Ingeborg Axner och musik av Olov Franzén. Verkligheten kan många gånger te sig kaotisk och det är textens utgångspunkt. Men allt eftersom växer insikten om livets oändliga möjligheter. Sorgen och glädjen lever tillsammans och ger livet den dimension som likgiltigheten saknar. - - - Ingeborg Axners växling mellan flöjt och sång imponerade liksom Olov Franzéns kongeniala cellospel. - - - Som avslutning spelade Duo Franzén ett par kanon ur Johann Sebastian Bachs sinnrika musikaliska testamente **Die Kunst der Fuge**, som ytterligare underströk de bådas skicklighet och fina musikalitet. Gunnar Lindgren, Norrbottenskuriren, 10/7 2004.

In Fondo, innerst inne, handlar om inre andlig utveckling, om att det parallellt med människans inre liv pågår ett yttre larm. Verket är komponerat till dikter av Mirjam Ingeborg Axners poesi, och är skrivet för flöjt, sång och cello. Ingeborg växlar imponerande mellan flöjt och sång, till Olovs skickliga cellospel. - - - Axner får här några korta tillfällen att kombinera sång och flöjtspel fullkomligt, när hon som effekt sjunger samtidigt som hon spelar, något som är krävande för utövaren. Den nutida musiken i programmet kärvade när den skildrade kaos. Det var spännande och krävde mycket av sina lyssnare. Intressant var att höra kompositören själv uppföra verket, och jag har svårt att föreställa mig några andra göra verket rättvisa på bara två musiker. Marie Selling-Achrén, Bärnslagsbladet, 11/7 2003.

Två för mig tidigare obekanta namn som visade sig bli en angenäm bekantskap. - - - musiken framfördes med sobert allvar och koncentration - - - Allt spelat med glasklar precision. Samma

tekniska behärskning fanns i de övriga styckena. Johan Lif, Västmanlands Läns Tidning, 12/7 1999.

KVÄLLEN VAR STARK - - - Ingeborg Axner framförde med inlevelse och intensitet ett tidigt minimalistiskt stycke "Di nuovo", mästare Eckeharts "Der vater gebirt sînen sun" och det samiska "Tjuolta" mot atmosfärisk elektronmusikfond. Franzéns cellospel var kongenialt och inslagen av recitation i Tranströmerstycket satte alla sinnen på högspänn. Rolf Haglund, Borås Tidning, 9/2 1999.

- - - det var en samtrimmad duo som bjöd på ett verkligt intressant program för en musikintresserad och intensivt lyssnande publik. Håkan Elwér, Skövde Nyheter, 18/12 1997.

Konsertens mest spännande inslag var Olov Franzéns eget verk - - - Denna fritonala komposition för sopran, recitation, flöjt och cello var en uppvisning i teknik där Ingeborg Axner-Franzén visade på en imponerande mångsidighet då hon snabbt växlade mellan sång, flöjtspel och recitation. - - - Sammantaget en stor lyssnarupplevelse präglad av lugn och inlevelse. Susanne Bågenfelt, Eskilstunakuriren, 29/7 1993.

Båda musikanterna framförde såväl den dåtida som den nutida musiken på ett mycket förtjänstfullt sätt. Hans Lingblom, Östersundsposten, 5/4 1988.

Om program med Trio Concordia

Det musikaliska och personliga samförståndet dem emellan var fysiskt förnimbart under konserten - - - Här framstod Jönsson som den skicklige gitarrist han är. --- korta stämningsskildringar – perfekt tolkade av Franzéns böjlige, lite veka cellospel. - - - Axner spelade melodin med stor inlevelse - - - hennes briljans som flöjtist, störst i avslutningsnumret, Bachs Flöjtsonat i e-moll. - - - Detta nummer blev – konsertens höjdpunkt eftersom det så tydligt avslöjade trions höga kammarmusikaliska kvaliteter. Birgit Ahlberg-Hyse, Västmanlands Läns Tidning, 19/7 2005.

Övriga program:

Olov Franzén hanterade sin violoncell på ett strålande sätt i solopartierna i R Schumanns Konsert för violoncell och orkester (a-moll), ett tekniskt svårspelat verk. Särskilt tilltalade utförandet av den långsamma andra satsen, en glänsande uppvisning av en så ung musiker. Yawl, Bäragslagsbladet, 22/4 1974.

Olov Franzén, som spelade Schumanns violoncellkonsert i a-moll, är redan en färdig konstnär; mogen för vilka uppgifter som helst. H.L., Västmanlands Läns Tidning, 22/4 1974.

Nu kom en verklig överraskning, Hans Gefors "Aprahishtita". Ett intensivt, medryckande, originellt stycke med våldsamma dynamiska stegringar för cello och piano. - - - Den utomordentlige cellisten Olov Franzén, som i hög grad bidrog till kompositionens starka verkan, - - - Marcus Boldeman, Dagens Nyheter, 25/10, 1972.

- - - sista satsen (Lento) av Gösta Nystroems Sinfonia Concertante för orkester och violoncell. - - - solisten hade tacksamma uppgifter, särskilt i ett mjukt och visartat sångtema, där hans sköna celloton kunde blomma ofördunklad. Tidigare i programmet hade cellisten tagit nappatag med alla ambitiösa cellospelares glansnummer, en svit för solocello (nr 5) av J. S. Bach. Det var ingalunda

att spänna bågen för hårt. I Sarabanden och giguen med deras nästan helt enstämmiga melodiföring och milda nyanser var han särskilt beundransvärd. J.E. Västmanlands Läns Tidning, 8/3 1971.